

Kapag mas pinag-iisipan nating mabuti ang kahalagahan ng sakramento, nagiging mas sagrado at makahulugan ito sa atin. Ito ang sinabi ng 96 anyos na ama nang itanong sa kanya ng anak, “Itay, bakit po kayo nagsisimba? Hindi na kayo makakita, hindi na kayo makarinig, nahihirapan na kayong maglakad. Bakit po kayo nagsisimba?” Sumagot ang ama, “Dahil sa sakramento. Nagsisimba ako para makatanggap ng sakramento.”

Nawa ang bawat isa sa atin ay darating sa sacrament meeting na handang magkaroon ng “isang tunay na espirituwal na karanasan, isang banal na pakikipag-ugnayan, at pagpapanibago ng [ating] kaluluwa.”¹⁸

Alam ko na ang ating Ama sa Langit at ang ating Tagapagligtas ay buhay. Nagpapasalamat ako sa ibinibigay ng sakramento na pagkakataong madama ko ang Kanilang pagmamahal at matanggap ang Espiritu. Sa pangalan ni Jesucristo, amen. ■

MGA TALA

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Tingnan sa Doktrina at mga Tipan 20:77.
3. Henry B. Eyring, “That We May Be One,” *Ensign*, Mayo 1998, 67.
4. Doktrina at mga Tipan 20:77, 79.
5. Pagsasalin ni Joseph Smith, Mateo 26:22 (sa Mateo 26:26, footnote c, at sa Bible appendix).
6. Pagsasalin ni Joseph Smith, Mateo 26:24 (sa Bible appendix); tingnan din sa Mateo 26:26–28; Marcos 14:22–24; Lucas 22:15–20.
7. Tingnan sa 3 Nephi 18:7, 11; Doktrina at mga Tipan 20:75.
8. Tingnan sa “How Do I keep My Covenant to Always Remember the Savior? [Paano Ko Matutupad ang Aking Tipan na Laging Aalalahanin ang Tagapagligtas?]” *Come, Follow Me* Sunday School curriculum; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Tapat sa Pananam-palataya: Isang Sanggunian sa Ebanghelyo* (2006), 208–11.
9. Doktrina at mga Tipan 20:77.
10. Juan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, sa Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. Juan 6:48.
13. Juan 4:10.
14. 3 Nephi 20:8–9.
15. Doktrina at mga Tipan 20:77.
16. 3 Nephi 9:14.
17. Nagpapasalamat ako kay Ann Madsen sa ibinahagi niyang kaalaman tungkol sa alituntuning ito.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Ni Elder Chi Hong (Sam) Wong
Ng Pitumpu

Tulong-tulong sa Pagsagip

Para matulungan ang Tagapagligtas, kailangan tayong kumilos nang may pagkakaisa at pagkakasundo. Bawat tao, bawat katungkulan, at bawat tungkulin ay mahalaga.

Madalas nating marinig si Pangulong Thomas S. Monson na nagsasabing, “Tumulong sa pagsagip.”¹ Isang kuwento sa Bagong Tipan ang naisip ko. Ito ay perpektong halimbawa ng isang paraan na magkakaisa sa pagtulong at pagsagip ang mga miyembro at missionary sa pamamagitan ng ward council. Mataagpuan ang kuwento sa Marcos 2:1–5. Natuklasan ko na ang mga pangyayaring ginamit ni Jesus para turuan tayo ng mga doktrina o alituntunin ay laging lubos na nagbibigay-inspirasyon at madaling maunawaan.

Isa sa mga tauhan sa salaysay na ito ay isang lalaking lumpo, isang taong

hindi makakilos nang hindi inaalalayan. Ang lalaking ito ay maaari lamang manatili sa bahay, naghihintay na masagip.

Sa ating panahon, parang ganito iyan. Apat na katao ang ginagawa ang iniutos ng kanilang bishop na bisitahin ang isang lalaking lumpo sa tahanan nito. Parang nakikita ko na isa sa kanila ay mula sa Relief Society, ang isa ay mula sa elders quorum, ang isa naman ay mula sa Aaronic Priesthood, at ang huli ngunit mahalaga rin ay isang full-time missionary. Sa pinakahuling ward council, matapos pag-usapan ang mga pangangailangan sa ward, sinabi ng bishop kung sino ang mga “sasagipin.” Naatasan ang

apat na ito na tulungan ang lalaking lumpo. Hindi na nila kailangan pang hintayin na siya mismo ang pumunta sa simbahan. Kailangang magpunta na sila sa kanyang tahanan at kausapin siya. Kailangan nilang tulungan siya, kaya kumilos na sila. Dadalhin ang taong ito kay Jesus.

“At sila’y nagsidating, na may dalang isang lalaking lumpo sa kaniya, na usong ng apat” (Marcos 2:3).

Ngunit maraming tao sa silid. Hindi sila makapasok sa pintuan. Tiyak ko na sinubukan nila ang lahat ng bagay na naisip nila, pero hindi talaga sila makapasok. Hindi nangyari ang mga bagay-bagay ayon sa plano. May mga balakid sa kanilang “pagsagip.” Ngunit hindi sila sumuko. Hindi nila iniwan ang lalaking lumpo sa may pintuan. Pinag-usapan nila kung ano ang susunod na gagawin—kung paano nila dadalhin ang lalaki kay Jesucristo para mapagaling. Ang pagtulong kay Jesucristo sa pagliligtas ng mga kaluluwa, para sa kanila, ay hindi napakahirap. Nagkasundo sila sa gagawin—hindi ito madali, pero ginawa nila.

“At nang hindi sila mangakalapit sa kaniya dahil sa karamihan, ay kanilang binakbak ang bubungan ng kaniyang kinaroroonan: at nang yao’y kanilang masira, ay inihugos nila ang higaang kinahihigan ng lumpo” (Marcos 2:4).

Iniakyat nila siya sa bubong. Ipagpalagay natin na walang hagdan para sila makapanhik, malamang na natagalan bago makaakyat ang bawat isa sa bubong. Sa palagay ko maaaring ganito ang nangyari: ang binatilyo mula sa kanilang ward ang unang aakyat sa bubong. Dahil bata pa at malakas, hindi gaanong mahirap ito para sa kanya. Ang kompanyon niya sa home teaching mula sa elders quorum at ang matangkad at malakas na full-time missionary ang buong-lakas na nagtulak sa kanya pataas. Ang miyembro ng Relief Society ang nagpapaalala sa kanila na mag-ingat at nagpapalakas ng kanilang loob. Babakbakin ng kalalakihan ang bubong habang patuloy namang pinapanatag ng miyembrong babae

ang lalaking lumpo na naghihintay na mapagaling—upang makakilos na siya nang mag-isa at makalakad na.

Kailangan sa pagsagip na ito ang pagtutulongan ng lahat. Sa kritikal na sandali, kailangan ang maingat na koordinasyon para maibaba ang lumpo mula sa bubong. Ang apat na taong ito ay dapat kumilos nang nagkakaisa at nagkakasundo. Hindi sila dapat magtalu-talo. Kailangang sabay-sabay nilang maibaba ang lalaking lumpo. Kung may naunang magbaba ng lubid, mahuhulog sa higaan ang lalaki. Hindi niya kayang mangunyapit nang mag-isa dahil sa mahina niyang katawan.

Para matulungan ang Tagapagligtas, kailangan tayong kumilos nang may pagkakaisa at pagkakasundo. Bawat tao, bawat katungkulan, at bawat tungkulin ay mahalaga. Dapat tayong makiisa sa ating Panginoong Jesucristo.

Sa wakas, ang maysakit at lumpong lalaki ay nasa harapan na ni Jesus. “At pagkakita ni Jesus sa kanilang pananampalataya ay sinabi sa lumpo, Anak, ipinatatawad ang iyong mga kasalanan” (Marcos 2:5). Si Jesus ay naawa sa kanya at pinagaling

siya—hindi lamang sa pisikal kundi maging sa espirituwal: “Anak, ipinatatawad ang iyong mga kasalanan.” Hindi ba’t napakaganda niyan? Ayaw ba nating mangyari din iyan sa ating lahat? Walang alinlangang gusto ko.

May kilala ba tayo na espirituwal na lumpo, isang taong hindi kayang bumalik sa Simbahan sa sarili lang niya? Maaaring siya ay isa sa ating mga anak, isa sa ating mga magulang, asawa, o isang kaibigan.

Ngayong mas marami nang full-time missionary sa bawat yunit ng Simbahan, makatutulong sa mga bishop at branch president na gamitin pa nang husto ang kanilang ward at branch council. Maaaring hikayatin ng bishop ang bawat miyembro ng ward council na ilista ang mga pangalan ng mga taong kailangang tulungan. Pag-uusapang mabuti ng mga miyembro ng ward council kung paano sila lubos na makatutulong. Pakikinggang mabuti ng mga bishop ang mga ideya at mag-aatas ng gagawin.

Ang mga full-time missionary ay malaking tulong sa mga ward sa ganitong mga pagsagip. Sila ay bata at puno ng sigla. Gustung-gusto

nilang magkaroon ng listahan ng mga pangalan ng mga taong matutulungan. Masaya sila na makasamang maglingkod ang mga miyembro ng ward. Alam nila na ang mga ito ay malaking oportunidad para makahanap ng matuturuan. Sila ay tapat sa pagpapatatag ng kaharian ng Panginoon. Sila ay may malakas na patotoo na lalo nilang matutularan si Cristo kapag kasama sila sa mga pagsagip na ito.

Sa pagtatapos, ibabahagi ko sa inyo ang isa pang natatagong kayamanan sa kuwentong ito sa banal na kasulatan. Ito ay sa talata 5: “At pagkakita ni Jesus sa *kanilang* pananampalataya” (idinagdag ang pagbibigay-diin). Hindi ko ito napansin noon—*kanilang* pananampalataya. Ang pinagsama-sama nating pananampalataya ay may epekto rin sa kapakanan ng iba.

Sino ang mga taong iyon na binanggit ni Jesus? Maaaring kabilang dito ang apat na taong nagbuhat sa lalaking lumpo, ang tao mismo, ang mga tao na nagdasal para sa kanya, at lahat ng yaong nakikinig sa pangangaral ni Jesus at tahimik na nagsasaya sa kanilang puso para sa mangyayaring himala. Maaaring kabilang din ang isang asawa, magulang, anak na lalaki o babae, missionary, pangulo ng korum, pangulo ng Relief Society, bishop, at kaibigan sa malayong lugar. Matutulungan natin ang isa’t isa. Dapat ay palagi tayong sabik sa pagsagip sa mga taong nangangailangan.

Pinatototohanan ko na si Jesucristo ay Diyos ng mga himala. Si Jesucristo ay nagmamahal sa ating lahat at may kapangyarihang magligtas at magpagaling, kapwa pisikal at espirituwal. Kapag tinulungan natin Siya sa Kanyang misyong magligtas ng mga kaluluwa, tayo man ay maliligtas din sa pagsasagawa nito. Ito ay pinatototohanan ko sa Kanyang banal na pangalan, maging si Jesucristo, amen. ■

TALA

1. Tingnan, halimbawa, sa, Thomas S. Monson, “Ang Pananagutan Nating Sumagip,” *Liahona*, Okt. 2013, 4.

Ni Elder D. Todd Christofferson
Ng Korum ng Labindalawang Apostol

Malaya Magpakailanman, na Kumilos para sa Kanilang Sarili

Kalooban ng Diyos na maging malaya tayong kalalakihan at kababaihan na may kakayahang maabot ang ating buong potensyal kapwa sa temporal at sa espirituwal.

Kabilang sa dula ni William Shakespeare na *The Life of King Henry V* [*Ang Buhay ni Haring Henry V*] ang tagpo sa gabi sa kampo ng mga sundalong Ingles sa Agincourt bago sila nakidigma sa hukbong Pranses. Sa malamalam na liwanag at medyo nakabalatkayo, gumala si King Henry nang hindi nakikilala ng kanyang mga sundalo. Kinausap niya sila, na sinisikap sukatin ang sigla ng kanyang mga sundalo na mas kaunti kaysa sa mga kalaban, at dahil hindi nila siya nakilala, prangkahan silang nagsalita. Sa isang pag-uusap pinag-usapan nila kung sino ang mananagot sa mangyayari sa mga sundalo—ang hari ba o ang bawat sundalo.

Sa isang punto sinabi ni King Henry, “Palagay ko mas gusto ko pang mamatay sa hukbo ng hari kaysa ibang lugar; mabuti ang layon niya.”

Sumagot si Michael Williams, “Hindi natin alam iyan.”

Sumang-ayon ang kasama niya, “Tama, hindi na natin dapat alamin iyan; sapat nang alam natin na tauhan tayo ng hari: kung masama ang layon niya, wala tayong kasalanan dahil sumunod lang tayo sa kanya.”

Dagdag pa ni Williams, “Kung masama ang layon ng hari, siya lang ang mananagot sa lahat.”

Hindi nakapagtataakang tumutol si King Henry. “Bawat tauhan ng hari ay mananagot sa hari; ngunit bawat tao ay mananagot para sa kanyang sarili.”¹

Hindi tinangka ni Shakespeare na ayusin ang debateng ito sa dula, at sa iba’t ibang kaparaanan ang debateng ito ay patuloy sa ating panahon—sino ang mananagot sa mangyayari sa ating buhay?

Kapag masama ang kinalabasan, malamang na masisi ang iba o maging